

DE STER VAN NEDERLAND

1 MAART 1935

No. 5

40e JAARGANG

„Ziet, Ik zond u te getuigen en het volk te waarschuwen, en het betaamt een iegelijk, die gewaarschuwd wordt, zijnen naaste te waarschuwen.”

Leer en Verbonden 88:81.

EEN HULDE AAN DE MORMOONSCHE KERK

(door een niet-Mormoon).

Ik ben overtuigd van de levenskracht van Mormonisme. Ik ben getroffen door haar methode van organiseeren en den voortgang van deze groote Kerk.

Voor al ben ik getroffen door de Jeugdbeweging in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en haar opbouwend programma in jeugdleiding, hetwelk een generatie van jonge mannen en vrouwen voortbrengt, in het bezit van geestelijk inzicht en een ijver voor het Koninkrijk van God, welke door geen andere godsdienstige groep, die ik ken, te overtreffen is.

Dr. RAY O. WYLAND,

Director of Education and Relations,

Padvindere van Amerika.

(Improvement Era, Februari 1935)

HET DOEL VAN HET LEVEN

Toespraak gehouden door President Rudder Clawson van het Quorum der Twaalven op den 25-sten Mei 1934, bij de begrafenis-plechtigheid van broeder Joseph Shepherd

(Vervolg)

Een gewichtige stap

Wij lezen in het tweede hoofdstuk van Genesis: „En de Heere God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen den adem des levens: alzoo werd de mensch tot een levende ziel.” Dat was iets wonderbaars. Het beteekende

ook iets wondervols voor broeder Shepherd, wiens stoffelijk omhulsel hier voor ons ligt. Zijn komst in het stof was voor hem een groote stap nader tot de oplossing van het mysterie over het doeleinde van het leven.

Hebt u wel eens gelezen, hoe duidelijk dit alles staat beschreven en hoe schoon het is, dat God in den mensch den adem des levens blies? Wat was dat, de adem des levens? Gij kunt niet aannemen, dat het slechts een weinig lucht in de longen opnemen en uitblazen beteekende. Wij komen tot de slotsom, en wij vinden het in enkele onzer standaardboeken bevestigd, dat God den geest des menschen in het lichaam plaatste. Op deze wijze werd hij tot een levende ziel.

Boven den dood verheven

Op deze wijze verheffen wij ons boven de gedachte aan den rauwen dood en komen tot een heerlijke beschouwing van het doel des levens. Wij komen tot de conclusie, dat de mensch nooit te voren een levende ziel was, maar een levende geest, en dat hij nu, verbonden met het lichaam, niet onverbrekkelijk, maar slechts tijdelijk, tot een levende ziel werd. Toch was er besloten, dat de dood zou komen tot iederen man en iedere vrouw en iedere levende ziel op aarde.

De Apostel zegt: „Gelijk allen in Adam sterven, zoo zullen allen in Christus Jezus wederom levend gemaakt worden.” O, welk een heerlijke bewering en welk een wonderbare herstelling. Brengt het geen vertroosting, verzacht het niet de smart van deze goede vrouw hier, de echtgenoot, van de kinderen en van de verwanten, te weten, dat daar Joseph, in Adam gestorven, in Christus wederom levend gemaakt zal worden? Dit is de belofte, welke wij hebben. Hij is slechts voor gegaan. Zijn familie zal hem volgen, zoo zeker als de zon schijnt. Zij volgen hem in het geestenrijk. (Niet te verwarren met het rijk der geesten van het voorbestaan. - Vert.) Hij kan niet terugkomen, waarschijnlijk volgens een instelling des hemels. Het schijnt een wet te zijn, dat wij er heen kunnen gaan, maar we zijn niet in staat, uitgezonderd in zeldzame gevallen, om gedurende dit sterfelijk leven terug te keeren.

Een goed mensch

Nu, ik zeg u allen, dat Joseph Shepherd een goed man was. Wij weten, dat hij goed was. Gij hebt iets van zijn levensgeschiedenis gehoord uit den mond van zijn bisschop, die over hem presideerde. De bisschop moet dezen man intiem hebben gekend en hij heeft een goed verslag van hem gegeven. Hij was dus een goed mensch, maar is dit ten slotte voldoende met betrekking tot het leven in het vleesch?

Het is van groot belang, ja een levensbelang, dat iedere man en iedere vrouw goed leeft en goede daden verricht, maar is dit voldoende? Ten einde tot de reeds genoemde volheid van vreugde

te geraken zijn er, afgescheiden van alle andere door den mensch te verrichten dingen, bepaalde stappen, welke genomen moeten worden.

Een volheid van vreugde

Sta mij toe even uit te weiden, nu ik over een volheid van vreugde spreek. Wellicht doe ik goed het boek *Leer en Verbonden* aan te halen. Datgene wat ik wil zeggen, staat geschreven in een der groote openbaringen aan Joseph Smith, den Profeet, gegeven. Hier lezen wij woorden van groot belang, woorden, voor ons van ontzettend gewicht: „Want de mensch is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen een volheid van vreugde. En wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch een volheid van vreugde niet ontvangen.” (*Leer en Verbonden* 93 : 33-34).

Hij kan gelukkig zijn, hij kan aanzienlijke vreugde genieten, maar geen volheid ervan. Deze beschouwing raakt het doel des levens. Ik heb reeds gezegd, dat het voorzeker de bedoeling van broeder Joseph Shepherd geweest is, toen hij tot deze wereld kwam, om een volheid van vreugde te erlangen. Laten wij hierover diep nadenken, want het is voor ons allen van het grootste gewicht.

De Zaligmaker, Jezus Christus, verkondigde Nicodemus iets heel vreemds. Toen deze geleerde Jood tot den Zaligmaker kwam, had hij de ernstige bedoeling, met Hem van gedachten te wisselen. Hij scheen zich wat verlegen te gevoelen, zoodat hij zijn bezoek niet bij daglicht bracht. De Zaligmaker was bij de Joden niet populair. Hij was wel is waar hun Zaligmaker, maar zij wenschten niet met Hem gezien te worden, terwijl zij Hem toch vreesden. Zij moeten tot het inzicht zijn gekomen, dat Hij een groot karakter was. Deze man Nicodemus, in wien iets goeds moet zijn geweest, kwam en sprak met Jezus. Jezus gebruikte zeer ongewone taal. Hij zeide: „Tenzij een mensch wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk van God niet zien.” Was dit geen vreemde uitspraak? Nicodemus was er door in de war gebracht. Hij wist niet wat te zeggen, maar slaagde er toch in uit te brengen: „Wederom geboren worden, is dat mogelijk?” Moet de mensch teruggaan naar de wereld der geesten, opnieuw hierheen komen en opnieuw geboren worden? De Zaligmaker gaf een verderen uitleg en zeide: „Tenzij een man (bedoelende ieder mensch) geboren wordt uit water en geest, kan hij het Koninkrijk van God niet ingaan.”

De geboorte uit water

Met de geboorte uit water en uit geest werden de doop en het opleggen der handen tot het ontvangen van den Heiligen Geest bedoeld, verricht door iemand met goddelijke volmacht.

Dit was een zeer merkwaardige uitspraak van den Zaligmaker. Hierdoor werd een tweede geboorte vastgesteld, in sommige opzichten gelijk aan onze eerste geboorte. Onze eerste geboorte

hier op aarde gebeurde uit water, geest en bloed. En om het Koninkrijk van God binnen te komen, moeten we geboren worden uit water en geest (den Heiligen Geest). Door het bloed van Christus worden we gereinigd van alle zonden. Ieder weldenkend en recht voelend persoon zou moeten verlangen, de Kerk en het Koninkrijk van God binnen te gaan, maar het is noodzakelijk er in geboren te worden. Er is geen andere weg.

Onze overleden broeder hier werkte steeds aan de oplossing van het probleem van 's levens doeleinde, totdat hij door den doop uit water en geest in de Kerk en het Koninkrijk van God was gekomen en aldus een zeer groote schrede voorwaarts had gedaan. Hij, die zich aan deze heilige verordeningen niet wenscht te onderwerpen, zal buiten de Kerk en het Koninkrijk van God blijven en in dat opzicht zullen zij het doeleinde des levens in geen deele benaderd hebben. Zij zullen dan niet tot de geslaagden behooren en zoolang zij de woorden van den Zaligmaker verwerpen, zullen zij in dezen toestand blijven.

De opstanding

Gij zult hebben bemerkt, dat dit twee bepaalde en absoluut noodzakelijke stappen zijn, behoorende tot de hoofdzaken. Ook deze goede broeder hier heeft deze stappen moeten doen en hij heeft ze gedaan, terwijl hij deze wereld bewoonde. Maar was dit voldoende om hem een volheid van vreugde te bezorgen? Zonder twijfel zal dit alles voldoende zijn om in de opstanding voort te komen en wederom onzen geest belichaamd te zien.

Het bezit van een lichaam is noodzakelijk voor ons in de andere wereld. Christus kwam in het vleesch en nam sterfelijkheid op zich. Aldus verkreeg Hij Zijn lichaam en werd tot een sterfelijke ziel. Wat was Hij dan vóórdien? Hij was een levende geest, maar nu is Hij een levende ziel, bekleed met grooter macht en in het bezit van grootere zegening, dan Hij ooit op eenige andere wijze zou hebben kunnen verkrijgen. Zou het, teneinde een volheid van vreugde in het Koninkrijk van God te erlangen, voldoende zijn, wanneer wij niet verder gingen dan alleen dit Koninkrijk te betreden? Zeer zeker niet. Er moet verder een ander zeer belangrijk werk worden gedaan en gezien het feit, dat broeder Joseph dit werk verrichtte, moet hij met dit feit bekend geweest zijn. Hij huwde.

God zeide in den beginne: „Is het goed voor den mensch alleen te zijn?” en het antwoord was, dat het niet goed voor hem was alleen te zijn. Daarom schiep de Heere de vrouw en gaf haar den man ten huwelijk. Zij werd hem gegeven als een hulpe en een metgezelle en het was de bedoeling, dat zij voor hem tot grooten zegen zoude zijn, zooals dit de bedoeling is in elk huwelijk. Vervolgens gaf de Heere dit groote en wonderbare gebod aan Adam en Eva in den Hof van Eden, zeggende: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde.”

De derde noodwendige stap

Het huwelijk is de derde noodwendige stap, welke gedaan moet worden, wanneer wij het vraagstuk van het doeleinde des levens willen oplossen. Voor Heiligen der Laatste Dagen beteekent het huwelijk beduidend meer dan voor de menschen in de wereld. In vele gevallen scheiden zij weer en dit schijnt niet de bedoeling des Heeren geweest te zijn. In den Hof van Eden werden geen voorzorgen genomen voor scheiding. Eva was om zoo te zeggen een deel van Adam zelf geworden. Zij was noodzakelijk voor zijn vooruitgaan. Zonder de vrouw is de man niet in alle opzichten volledig en de vrouw is niet volledig zonder den man, beiden tezamen vormen zij eerst een volledige schepping.

Het is aan te nemen, dat het niet in de bedoeling des Heeren heeft gelegen, dat Adam en Eva voor immer door den dood zouden worden gescheiden. Het is duidelijk, dat het huwelijk bedoeld was om eeuwig te zijn. Toch werd de dood over Adam en Eva en hun nageslacht uitgesproken. Het huwelijk was evenwel bedoeld als een eeuwige instelling en deze vorm van huwelijk wordt in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen geleefd. Mannen en vrouwen huwen niet alleen, maar zij worden voor tijd en eeuwigheid aan elkander verzegeld als echtgenooten. Ik ben er zeker van dat, hetgeen ik nu ga zeggen, van groote vertroosting voor zuster Shepherd en hare kinderen zal zijn, want, wanneer de verzegelden zijn voortgekomen in de opstanding, zal de huwelijksband, welke voor hen gedurende het sterfelijk leven zoo heerlijk en kostbaar was, wederom vernieuwd worden. De dood doet deze verbintenis in geenen deele teniet, zij staat boven den dood. Zij waren hier man en vrouw, zij waren hier ouders, en zij zullen man en vrouw zijn in de eeuwige werelden en zullen met hunne kinderen een familiekring vormen. Zij zullen in en na de opstanding een volheid van vreugde ingaan, zooals beschreven staat in Leer en Verbonden Afdeeling 93.

Slotwoord

Gedurende al den tijd, waarin ik voor u gesproken heb, mijn broeders en zusters, kon ik nauwelijks aan den dood denken. Hetgeen ik tot u heb gezegd, kan onze gevoelens boven den dood doen uitgaan. Voor de Heiligen der laatste Dagen wordt de dood door overwinning verzwolgen. Zuster Shepherd heeft twee pracht jongens. Er bestaat voor haar geen grond tot werkelijken rouw. Toch heeft zij verdriet en dit is ook natuurlijk. Wij hebben allen verdriet wanneer wij worden geroepen om van onze geliefden te scheiden. Hieraan is niets te veranderen, maar dat is ook niet wat ik zou noemen werkelijke rouw. Deze bestaat, wanneer er geen hoop is op een opstanding en in sommige harten schijnt een dergelijk gevoel te bestaan. Hier ontbreekt dan geloof of deugd of vertrouwen in 's levens goedheid. Daar is dan werkelijke rouw op zijn plaats, maar niet hier bij deze plechtige gelegenheid. Toch

zullen er tranen worden gestort en niet alleen door zuster Shepherd en hare kinderen en verwanten, maar wij allen voelen met hen mede. Ja, wij treuren inderdaad met hen, omdat wij uit onderzinking bekend zijn met de gevoelens van smart en droefheid, welke de dood met zich brengt. Laat mij tot zuster Shepherd en hare kinderen zeggen: weest vol goede hoop en weest sterk van hart en alles zal wel met u zijn. Ik zeg, God zegene en vertrooste u in dit uur van smartelijk verlies. Dit is mijn gebed in den naam van Jezus Christus. Amen.

Vertaald door VI.

VOOR JONGE OGEN

**Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff**

(Vervolg)

HOOFDSTUK V.

In de eerste dagen der Kerk was het een grote tractatie voor een ouderling, wanneer hij op zijn reis door het land een „Mormoon” vond; en dat was ook met ons het geval. We waren nauwelijks in Arkansas of we hoorden over een familie, Akeman genaamd. Zij waren gedurende de vervolgingen in Jackson County. Enkelen der zoons werden daar vastgebonden en door het gepeupel op hun naakte ruggen geslagen met karwatsen van noteboomtwijgen. We hoorden dat ze aan Petit Jean River woonden, in het Arkansas grondgebied en we maakten een lange mars om hen te bezoeken.

Kort daarvoor waren er zware regens gevallen en een beek, welke we moesten oversteken, was aangewassen tot een snelvlidende stroom van ongeveer 40 M. breed. Niemand woonde dichter dan 3.2 K.M. bij de plaats, waar we over moesten en er was ook geen boot. De mensen, die in het laatste huis aan de weg woonden, ongeveer 4.8 K.M. van waar we over moesten, zeiden ons, dat wij zouden moeten wachten, tot het water zakte, voor we verder zouden kunnen. We gingen echter door, en gevoelden, dat we op den Here moesten vertrouwen.

Juist, toen we bij de stroom aankwamen, kwam een neger op een sterk paard aan de andere zijde van de stroom aan en waadde er door.

Toen we hem bekend maakten, wat we wilden, nam hij ons één voor één achter zich en bracht ons veilig over en we gingen verheugd verder.

We kwamen die avond aan, ongeveer 8 K.M. van de familie Akeman verwijderd, en werden door een vreemdeling vriendelijk ontvangen. Die nacht had ik de volgende droom: Ik meende, dat een engel naar ons toe kwam, die ons zeide, dat ons door den Here geboden was, een zeker recht pad te volgen, dat ons

werd uitgeduid en ons ik weet niet waarheen zou leiden. Nadat we een tijdje gelopen hadden, kwamen we aan de deur van een huis, hetwelk in de lijn lag van een hoge muur, die van het noorden naar het zuiden liep, zodat we niet konden omlopen. Ik deed de deur open en zag, dat de kamer vol grote slangen was, en ik rilde toen ik dat zag. Mijn kameraad zeide, dat hij uit vrees voor de slangen de kamer niet binnen wilde. Ik zeide hem, dat ik toch zou proberen, erdoor te gaan, ook al zou ik worden gedood. want de Here had het geboden. Toen ik de kamer binnenkwam, kronkelden de slangen omhoog en hieven hun kop meer dan een halve meter van de vloer om mij te bespringen. Eén veel groter dan de rest, was midden in de kamer, hief de kop zo hoog op, dat ze bijna mijn hoofd raakte en deze wilde me bespringen. Op dat moment voelde ik, dat niets dan de kracht Gods me kon redden, en ik bleef stil staan. Juist vóór de slang mij bereikte, viel ze dood aan mijn voeten; al de andere vielen dood neer, zwollen op, werden zwart, barstten open, vatten vuur en verteerden voor mijn ogen, en we gingen ongedeerd de kamer door, en dankten God voor onze bevrijding.

Ik werd 's morgens wakker en peinsde over de droom. We ontbeten, en gingen op Zondagmorgen op weg naar de familie Akeman. Ik vertelde mijn droom aan mijn kameraad, en zeide hem, dat we wel iets vreemds zouden zien. We hadden grote verwachtingen van de ontmoeting met den heer Akeman, daar we veronderstelden, dat hij een lid van de Kerk was. Toen we bij hem aankwamen, ontving hij ons zeer koel, en we kwamen spoedig te weten, dat hij was afgefallen. Hij bracht aanklachten tegen het Boek van Mormon en de autoriteiten der Kerk naar voren. Door alle nederzettingen langs de rivier, zelfs 30 K.M. verder, ging het bericht, dat er twee „Mormoonse” predikers in die plaats waren. Spoedig kwam het gepeupel bij elkaar en men kwam ons waarschuwen, dat we onmiddellijk moesten vertrekken, of we zouden met teer besmeerd en daarna met veren bestrooid en opgehangen worden. Ik bemerkte spoedig, waar de slangen waren. Mijn kameraad wilde vertrekken; ik zeide hem, dat ik wilde blijven en mijn droom zien uitkomen.

Er waren daar ook een oude heer en dame, Hubbel genaamd, die het Boek van Mormon gelezen hadden en er in geloofden. Vader Hubbel kwam ons opzoeken, en vroeg ons, om, terwijl we in die plaats waren, bij hem in huis te komen. Dat deden we en werkten drie weken met onze bijlen, terwijl we wachtten, om de redding van God te zien.

Door de Heilige Geest werd ik door den Here geboden, naar den heer Akeman te gaan en hem te waarschuwen, dat hij zich van zijn goddeloosheid moest bekeren. Dat deed ik, en elke keer stond hij tegen me op en de laatste maal stuurde hij mij zijn huis uit. Toen ik naar buiten ging, volgde hij mij en was zeer toornig. Toen hij naar me toe kwam, ongeveer 40 M. van het huis, viel

hij dood aan mijn voeten, werd zwart en zwol op, net zo als ik dat de slangen in mijn droom had zien doen.

Zijn familie zowel als wijzelf voelden, dat het God's oordeel over hem was. Ik predikte bij zijn begrafenisdienst.

Velen van het gepeupel stierven plotseling. Na Akeman's dood bleven we nog ongeveer twee weken daar om te prediken; we doopten mijnheer Hubbel en zijn vrouw en zetten toen onze reis voort.

(Wordt vervolgd).

KERKNIEUWS

111e Stake georganiseerd

Er is geen overtuigender bewijs van den groei der Kerk te vinden, dan de snelheid, waarmede de Kerk „stakes” organiseert in landen, welke vroeger onder de zendingsvelden werden gerangschikt.

Op Zondag, 3 Februari 1935, organiseerde President Grant, Apostel A. A. Hinckley en President N. G. Smith van de Californische Zending een nieuwe stake te San Bernardino. Deze nieuwe stake is de 111de in de Kerk en maakt een totaal van zeven stakes in Californië. San Bernardino werd oorspronkelijk in 1851 gesticht door een kolonie van 500 Laterdaagsche Heiligen van Salt Lake, doch werd in 1858 weer verlaten tengevolge van de moeilijkheden, welke de Heiligen hadden met het Johnston leger.

Wijzigingen in de Hoofdbesturen van Zondagsschool en J.M.O.O.V.

Naarmate de Kerk groeit en zich uitbreidt, wordt er meer gevergd van den tijd en de talenten van de Algemeene Autoriteiten der Kerk. Als gevolg van de snelle uitbreiding der Kerk is besloten, de Algemeene Autoriteiten te ontslaan van het presideeren over de hulporganisaties in de Kerk, zoodat zij in staat zullen zijn, hun tijd te wijden aan het belang der Kerk in haar geheel. President David O. McKay en Apostel Stephen L. Richards werden aan het einde van het vorige jaar ontslagen vanuit het Algemeen Presidentschap der Zondagsscholen in de Kerk. Het nieuw aangestelde Algemeene Presidentschap bestaat uit George D. Pijper, Milton Bennion en Dr. George R. Hill. A. Hamer Reiser is secretaris.

Apostelen George Albert Smith, Richard R. Lyman en Melvin J. Ballard werden 23 Januari 1935 ontslagen vanuit het Algemeen Hoofdbestuur der J.M.O.O.V. Ouderling Albert E. Bowen is aangesteld als algemeen overziener met George Q. Morris als eerste assistent. Oplateren datum zullen de andere raadgever alsmede de secretaris worden aangesteld.

De Padvindersbeweging vierde in Februari 1935 haar vijf en twintig jarig bestaan van het werk in Amerika. De J.M.O.O.V. der Kerk, welke het Padvinderswerk in de Kerk leidt, nam aan deze viering deel. Reeds twee en twintig jaar is de Padvinderij een deel van het O.O.V.-programma. In 1934 waren er 24.000 Padvinders in de verschillende stakes en zendingen der Kerk in 22 verschillende landen. Rapporten van het Nationale Padvinders-hoofdkantoor wijzen uit, dat het verslag van de L.D.S.-padvinders (Mormoonsche) in ledental en vooruitgang tweede staat onder soortgelijke godsdienstige groepen in de geheele wereld. We zijn verheugd, dit standpunt van de Mormoonsche Kerk te vernemen van den niet-Mormoonschen leider der Padvinderij in de Vereenigde Staten, wiens meening op de voorpagina is vermeld. — [Redactie].

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Honderd jaar levende Apostelen en Zeventigers

„En als het dag was geworden, riep Hij Zijne discipelen tot Zich, en verkoos er twaalf uit hen, die Hij ook apostelen noemde”.

„En na dezen stelde de Heere nog andere zeventig en zond ze henen voor Zijn aangezicht, twee aan twee, in iedere stad en plaats, waar Hij komen zou”.

Luk. 6:13 en 10:1.

In de maand Februari werd in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen het eeuwfeest gevierd van twee belangrijke gebeurtenissen in den vooruitgang van de Herstelling van het Evangelie.

Wij lezen, dat, toen Jezus gedurende Zijn aardsche zending op aarde was, Hij geleidelijk aan Zijn nederige volgelingen in de Kerk en het Koninkrijk van God op aarde organiseerde. Een van Zijn eerste op dit doeleinde gerichte handelingen was het roepen van de Twaalf Apostelen. Naderhand, toen Zijn werk groeide en zich uitbreidde, ging Hij over tot het aanstellen van de Zeventigers, groepen om de Apostelen in hun belangrijk werk terzijde te staan. Zulk een ontwikkeling geeft duidelijk weer, wat Jezus bedoelde in een van Zijne gelijkenissen, waarin Hij het Koninkrijk van God vergelijkt met een mosterdzaad, dat, ofschoon klein van omvang, wanneer goed verzorgd, tot een groote plant kan opwassen, onmetelijk veel grooter dan het zaadje, waaruit ze groeide. De herstelling van het Evangelie in deze, de laatste bedeeing des tijds, volgt nauwkeurig de ontwikkeling, welke de vroegere Kerk gedurende haar vormingsjaren doormaakte. De organisatie, welke wij heden kennen — Apostelen, Profeten, Patriarchen, Bisschoppen enz. met verscheidene priesterschapsquorums en wijken en stakcs, zendingen etc. — werd niet in een dag geopenbaard en opgericht.

Zooals in vroegere dagen werd dit alles geopenbaard en opgericht naarmate de Kerk in ledental toenam, en behoefte had aan een meer volmaakte organisatie.

Toen de Kerk in 1830 werd opgericht, stonden Joseph Smith en Oliver Cowdery als eerste en tweede ouderling in de Kerk. In 1831 werd de eerste bisschop der Kerk aangesteld; 18 Maart 1833 werd het Eerste Presidentschap der Kerk georganiseerd; 18 December 1833 werden de eerste patriarchale zegeningen gegeven;

en 17 Februari 1834 werd de eerste Hooge Raad in de Kerk samengesteld.

Ofschoon de Heere in het begin van Juni 1829 had bekend gemaakt, (zie Leer en Verbonden 18:37-38), dat er Twaalf Apostelen gekozen moesten worden, werden zij toch niet eerder dan 14 Februari 1835 daadwerkelijk aangesteld. Te dien tijde werden, ingevolge openbaring, de drie getuigen van het Boek van Mormon, Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris bijeengeroepen en werden de twaalf mannen, welke naast den Profeet des Heeren in het leiderschap van God's Kerk hier op aarde zouden staan, gekozen. En waar vonden zij mannen, dapper en betrouwbaar genoeg, om zulk een zware verantwoording te dragen? Ze wendden zich tot een groep moedige mannen, die het jaar daarvoor in Zion's kamp de lange en moeilijke tocht naar Missouri had gemaakt. De wederwaardigheden en ontberingen van deze tocht hadden aangetoond, wie gewillige, gehoorzame dienstknechten des Heeren waren en wie het meest bekwaam waren om zulks leiderschap te aanvaarden.

Veertien dagen later — 28 Februari — werd vanuit de overblijvende leden van deze dappere groep zielen, die zestien honderd kilometer te voet had afgelegd, om hun in nood verkeerende broederen te helpen, het eerste Quorum der Zeventigers in leven geroepen, teneinde de grenzen van het snellijk groeiende Koninkrijk van God op aarde te versterken.

Den Apostelen is de belangrijke roeping gegeven, om speciale getuigen van Christus te zijn tegenover de geheele wereld. De Zeventigers, die georganiseerd zijn in quorums van zeventig, en worden gepresideerd door zeven presidenten, zijn geroepen, om het Quorum der Twaalven in zijn zendingswerk bij te staan en onder zijn leiding te arbeiden in het verkondigen van de waarheden van het Herstelde Evangelie aan de naties der aarde.

Als Laterdaagsche Heiligen dienen wij ons thans te verheugen in de goedheid van God tegenover ons, om in deze laatste dagen deze goddelijke instellingen voor ons welzijn op aarde te herstellen! Dat deze verschillende quorums hun arbeid goed hebben verricht, wordt bewezen door het feit, dat de Kerk groeide en bloeide en dat het Herstelde Evangelie in bijna alle landen der wereld gepredikt is en ook op de eilanden der zee en dat het verstrooide Israël weder vanuit haar verstrooiing wordt teruggeroepen en de wegen des Heeren worden onderwezen. Zoolang deze quorums boven ons gesteld, om ons in paden van waarheid en gerechtigheid te leiden, bestaan, betaamt het ons, hun raad op te volgen en hen te volgen tot het einddoel, het eeuwige leven. Ze zijn de levende orakelen Gods voor deze generatie, en hun woorden van leven zullen ons voeden met geestelijk brood, hetwelk zoo noodzakelijk is voor de instandhouding van ons geestelijk welzijn.

JEZUS DE CHRISTUS
(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)
Voor 1en en 2en Zondag van Maart
 (Vervolg)

HOOFDSTUK 9

De jongen van Nazareth

Joseph, Maria en haar Zoon bleven in Egypte tot na den dood van Herodes den Groote, welke gebeurtenis eveneens door middel van engelenbezoek werd bekend gemaakt. Hun verblijf in het vreemde land was waarschijnlijk kort, want Herodes overleefde de kinderen, die hij te Bethlehem had laten vermoorden, niet lang. In den terugkeer van de familie vanuit Egypte vindt de evangelist een vervulling van Hosea's profetisch visioen, hetgeen zegt: „Uit Egypte heb ik Mijnen Zoon geroepen”.¹⁾

Het schijnt dat het in Joseph's voornemen heeft gelegen, zich met zijn gezin in Judea te vestigen, wellicht te Bethlehem — de stad zijner voorvaderen en een plaats, hem nu zelfs nog dierbaarder als de geboortestad van Maria's Kind —, doch toen hij onderweg vernam, dat Herodes' zoon Archeläus regeerde in de plaats van zijn goddeloozen vader, wijzigde Joseph zijn plan; en „door Goddelijke openbaring vermaand in den droom, is hij vertrokken in de deelen van Galilea. En daar gekomen zijnde, nam hij zijne woonplaats in de stad, genaamd Nazareth; opdat vervuld zou worden, wat door de profeten gezegd is, dat Hij Nazarener zal geheeten worden”²⁾. Terwijl Archeläus, die in goddeloosheid en wreedheid een ware erfgenaam van zijn eerloozen vader was, in Judea regeerde³⁾, eerst korten tijd als koning, daarna met den minder verheven titel van stadhouder, welke hem door den keizer was toegekend, regeerde zijn broeder Antipas als viervorst in Galilea. Herodes Antipas was wel bijna even boosaardig en goddeloos als de anderen zijner gewetenlooze familie, doch hij was minder strijdlustig uit wraakgierigheid, en in die periode van zijn regeering betrekkelijk verdraagzaam.⁴⁾

Aangaande het huiselijk leven van Joseph en zijn gezin in Nazareth maakt het schriftuurlijk verslag slechts weinig melding. Het stilzwijgen, dat omtrent den vroegeren tijd van Jezus' leven door de geïnspireerde geschiedschrijvers wordt bewaard, is treffend, terwijl de fantastische verslagen, in latere jaren door ongeautoriseerde handen geschreven, vol verzonnen bijzonderheden zijn, waarvan zeer veel door zijn kinderachtige onverenigbaarheid absoluut weezinwekkend is.

Niemand dan Joseph, Maria en de andere leden van de directe familie of naaste vrienden van het gezin zouden de feiten van het

¹⁾ 1 Matth. 2: 15; vergelijk Hos. 11: 1.

²⁾ Matth. 2: 19-23.

³⁾ Aanteekening 1.

⁴⁾ Aanteekening 2.

dagelijksch leven in de nederige woning te Nazareth hebben kunnen verstrekken. En van deze bevoegde zegsmannen kregen Mattheus en Lukas waarschijnlijk de kennis waarover zij schreven. Het verslag dergenen, die het wisten, kenmerkt zich door treffende beknoptheid. In het ontbreken van eenige bijzonderheid vinden wij een bewijs der echtheid van het schriftuurlijk verslag.

Vindingrijke schrijvers zouden daaraan hebben toegevoegd en hebben dit ook later gedaan, wat we tevergeefs in de hoofdstukken der evangeliën zoeken.

Met heilige stilte eeren de geïnspireerde schrijvers de jeugd van hun Heere; hij, die omstandigheden tracht te verzinnen en het leven van Christus met onechte toevoegingen verdicht, onteert Hem. Lees aandachtig de bevestigde waarheid aangaande de jeugd van Christus: „En het Kindeken wies op, en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid; en de genade Gods was over Hem”.¹⁾

Op zulk een eenvoudige wijze wordt de normale, natuurlijke ontwikkeling van den Jongen Jezus duidelijk gemaakt. Hij kwam onder de menschen, om alle natuurlijke sterfelijkheidstoestanden te ondervinden; Hij werd net zoo wel als een afhankelijk, hulpeloos kind geboren als ieder ander kind; Zijn kindsheid was in alle gewone trekken gelijk aan de kindsheid van anderen; Zijn jongensjaren waren werkelijke jongensjaren, Zijn ontwikkeling was even noodzakelijk en even echt als die van alle kinderen. Voor Zijn verstand was de sluier der vergetelheid getrokken, zooals bij allen, die op aarde geboren worden en waardoor de herinnering aan een voorbestaan is uitgesloten. Het Kind groeide en met dien groei kwam er een ontplooiing van verstand, ontwikkeling van vermogens en vooruitgang in macht en begrip. Zijn vooruitgang ontwikkelde zich van genade tot genade; niet van genadeloosheid tot genade; van goed tot beter; niet van kwaad tot goed; van de gunst van God tot grooter gunst; niet van vervreemding als gevolg van zonde tot verzoening door bekeering en zoenoffer.²⁾

Onze kennis omtrent het Joodsche leven in die eeuw rechtvaardigt de gevolgtrekking, dat de Jongen goed onderwezen was in de wet en de Schriften, want dat was regel. Hij vergaarde kennis door studie en verkreeg wijsheid door bidden, denken en pogen. Zonder twijfel werd hij in werken opgeleid, want ledigheid werd toen net zoowel verafschuwed als nu; en van iederen Joodschen jongen, hetzij een timmermanszoon, een landmanskind of een erfgenaam van een rabbijn werd verlangd, dat hij een practisch en nuttig vak zou leeren en daarin zou werken. Jezus was alles, wat een jongen zijn moest, want Zijn ontwikkeling werd niet tegengehouden door de slepende last der zonden; Hij beminde en gehoorzaamde de waarheid en was derhalve vrij.³⁾

¹⁾ Lukas 2:40.

²⁾ Aanteekening 3.

³⁾ Vergelijk Zijn leeringen, nadat Hij man was geworden b.v. Joh. 8:32.

Joseph en Maria, nederig en getrouw in het nakomen der wet, gingen ieder jaar naar Jeruzalem ten tijde van het feest van het Pascha. Men dient in gedachten te houden, dat dit godsdienstig feest een der plechtigste en heiligste van de vele ceremonieele herdenkingen der Joden was; het stamde uit den tijd, toen het volk uit Egypte trok, ter herdenking van de uitgestrekte arm der macht, waarmede God Israël verlost had, nadat de engel der verwoesting den eerstgeborene uit ieder Egyptisch gezin had geslagen en genadiglijk de huizen der kinderen van Jacob was voorbijgegaan.¹⁾ Het was van groot belang, dat deze jaarlijksche herdenking aan het begin van het nieuwe jaar werd gehouden. De wet schreef voor, dat alle mannen zich op dat feest voor den Heere zouden stellen. Regel was, dat ook de vrouwen zouden verschijnen, indien niet wettig verhinderd; en Maria schijnt beide, den geest der wet en de letter van den regel te hebben gevolgd, want gewoonlijk vergezelde ze haar man naar de jaarlijksche vergadering te Jeruzalem.

Aanteekeningen.

1. Archelaus regeerde in Herodes' plaats. „Bij zijn dood was het Herodes' wil (de Groote), dat zijn koninkrijk onder zijn drie zoons zou verdeeld worden. Archelaus zou Judea, Idumea en Samaria hebben, met den titel van koning. (Matth. 2:22). Herodes Antipas zou Galilea en Perea ontvangen met den titel van viervorst; Philippus kwam in het bezit van het gebied over de Jordaan met den titel van viervorst, (Lukas 3:1). Deze wil werd door Augustus bekrachtigd, met uitzondering van den titel, aan Archelaus gegeven. Na de bekrachtiging van Herodes' wil door Augustus, kwam Archelaus aan de regeering over Judea, Samaria en Idumea met den titel van stadhouder, onder voorbehoud evenwel, dat, indien hij goed regeerde, hij koning zou worden.

Hij was echter bij het volk in het geheel niet gezien en zijn regeering kenmerkte zich door verwarringen en verdrukkingen. De toestand werd ten laatste zoo onhoudbaar, dat de Joden zich op Augustus beriepen en Archelaus werd afgezet en verbannen. Dit verklaart de mededeeling in Matth. 2:22 en slaat wellicht ook op het punt van de gelijkenis (Lukas 19:12 enz.)”. — *Standard Bible Dictionary*, Funk and Wagnalls Co, artikel „Herod”. Vroeg in zijn regeering nam hij kort en bondig wraak op de menschen, die het waagden, in opstand te komen tegen een voortzetting van zijn vaders' geweld, door er drie duizend en meer te vermoorden; en de verschrikkelijke afslachting had gedeeltelijk binnen het tempelgebied plaats. (Josephus, Oudheden der Joden XVII, 9:1-3).

2. Herodes Antipas. — Zoon van Herodus I (den Groote) van een Samaritaansche vrouw en een vollen broer van Archelaus. Door den wil van zijn vader werd hij viervorst van Galilea en Perea (Matth. 14:1; Lukas 3:19; 9:7; Hand. 13:1; vergelijk Lukas 3:1). Hij stootte zijn vrouw, een dochter van Aretas, koning van Arabië Petrea, van zich af en verbond zich onwettelijk aan Herodias, de vrouw van zijn half-broer Herodes Philippus I (niet de viervorst Philippus).

Johannes de Dooper werd gevangen genomen en ten laatste ter dood gebracht, door de woede van Herodias over zijn alkeuring van haar vereeniging met Herodus Antipas. Herodias drong er bij Antipas op aan, naar Rome te gaan en Caesar te vragen om den titel van koning (vergelijk Mark. 6:14, enz.). Antipas is de Herodes, die het meest

¹⁾ Deut. 16:1—6; vergelijk Ex. 12:2.

genoemd wordt in het Nieuwe Testament (Markus 6:17; 8:15; Lukas 3:1; 9:7; 13:31; Hand. 4:27; 13:1). Hij was de Herodes, naar wien Jezus door Pilatus ter verdere ondervraging werd gezonden, daarbij gebruik makend van het feit, dat Christus als Galileeër bekend was en van het samenvallend feit, dat Herodes in Jeruzalem was, om het Pascha te dien tijde bij te wonen (Lukas 23:6, enz). Voor verdere bijzonderheden zie Smith's, Cassell's, of de Standard Bible Dictionary.

3. Getuigenis van Johannes den Apostel aangaande Christus' ontwikkeling in kennis en genade. — In een moderne openbaring heeft Jezus Christus het verslag van Johannes den Apostel bevestigd, welk verslag slechts ten deele verschijnt in onzen bundel vroegere geschriften. Johannes getuigt aldus van de werkelijkheid van natuurlijke ontwikkeling in den groei van Jezus van kindsheid tot rijpheid: „En ik, Johannes, zag, dat Hij in den beginne niet van de volheid ontving, doch ontving genade voor genade: En Hij ontving in den beginne niet van de volheid, doch ging van genade tot genade voort, totdat Hij eene volheid ontving; en aldus was Hij de Zoon van God genaamd, omdat Hij niet in den beginne van de volheid ontving.” (Leer en Verbonden 93:12-14).

Niettegenstaande dezen gestadigen gang van groei en ontwikkeling na Zijn geboorte in het vleesch, heeft Jezus Christus van den beginne met den Vader verkeerd, zooals in de reeds aangehaalde openbaring wordt uitgezet. Wij lezen daarin: „En hij (Johannes) gaf getuigenis, zeggende: Ik zag Zijne heerlijkheid, dat Hij in den beginne was, vóór de schepping der wereld; daarom in den beginne was het Woord, want Hij was het Woord, zelf de Boodschapper der zaligheid, het licht en de Verlosser der wereld; de Geest der waarheid, die in de wereld kwam, omdat de wereld door Hem gemaakt was, en in Hem was het leven en het licht der menschen. De werelden en de menschen werden door Hem gemaakt: alle dingen werden voor Hem, en door Hem, en van Hem gemaakt. En ik, Johannes, geef getuigenis, dat Ik Zijne heerlijkheid aanschouwde, als de heerlijkheid van den Eeniggeborene des Vaders, vol genade en waarheid, zelf de Geest der waarheid, die kwam en in het vleesch onder ons woonde.” (verzen 7-11).

MIJN PERSOONLIJK PLAN TOT HET IN DADEN OMZETTEN VAN DE 1934-1935 LEUZE door

W. Overduyn, van de gemeente Leiden

(Een der winnaars van den O.O.V. leuze-wedstrijd)

»Mijn daden zullen de tolk zijn van mijn verknochtheid aan de Kerk«

Onze 1934-1935 leuze telt geen groot aantal woorden, maar ze heeft toch een heel grote betekenis, omdat ze onze gehele levenswandel ten goede beïnvloedt, indien wij trachten haar uit te leven. En dat wil ik. Dankbaar een lid van Christus' Kerk te zijn, wil ik dat ook tonen door al mijn daden, groot of klein.

Elke morgen, wanneer ik ontwaak, zal ik even denken aan onze mooie leuze, en dan door een gebed tot God kracht vinden voor de nieuwe dag, waarin ik de leuze uit kan leven.

Ik zal tijdig opstaan, zodat ik niet door te weinig tijd mijn eigen humeur en dat van de huisgenoten zal bederven.

Ik wil trachten, overal op tijd te komen, zowel op kantoor en

de avondschool als op de vergaderingen van de Kerk en Hulporganisaties.

Op mijn kantoor zal ik mijn best doen mijn werk zo goed mogelijk te verrichten, geen tijd te verzuimen en altijd beleefd, vriendelijk en hulpvaardig tegenover mijn collega's te zijn.

Aan de lessen op de avondschool wil ik mijn volle aandacht geven en mijn huiswerk zo goed mogelijk maken.

Van mijn vrije tijd wil ik een groot deel aan mijn muzieklessen besteden, opdat ik meer kennis van zang en muziek zal opdoen en mijn taak als gemeente-organist goed zal kunnen vervullen.

De andere ambten, mij in de Kerk opgedragen, wil ik vervullen volgens mijn beste kunnen en kennen. Aan iedere les, zowel in de klas als te voren voldoende tijd en moeite geven, opdat mijn kennis vergroot zal worden en ik bij kan dragen tot leerzame klasuren.

Elke toespraak, die mij gegeven wordt, wil ik bestuderen en er iets moois van maken, zodat ik van de toegestane tijd het beste gebruik zal maken. Naar de toespoken van anderen wil ik met aandacht luisteren en de lessen, er in vervat, in mij opnemen om ze te overdenken en uit te leven.

De weinige tijd, die mij dan nog overblijft, wil ik vullen met ontwikkelende ontspanning, bijvoorbeeld met het lezen van goede boeken, die mij nieuwe en mooie ideeën van anderen zullen geven en mijn geringe kennis van de Nederlandse taal zullen vermeerderen en ontwikkelen, opdat ik tevens het activiteitsplan zal volbrengen.

Thuis wil ik door een prettig humeur en het bewijzen van kleine diensten een goed voorbeeld voor de jongeren en een goede zoon zijn.

Overal en tegenover iedereen wil ik vriendelijk zijn en goede manieren tonen. De fouten van mijn karakter wil ik overwinnen, verkeerde gewoonten nalaten en goede gewoonten aanleren. Altijd en door al mijn handelingen wil ik tonen, dat ik het doel van mijn aardse loopbaan begrijp en dankbaar ben in deze bedeling te mogen leven.

Dan zullen mijn daden de tolk zijn van mijn verknochtheid aan de Kerk.

Advent 1934.

ZENDINGSNIEUWS

Genealogische vereeniging

Broeder Johannes Overdiek van Amsterdam werd 10 Februari 1935 aangesteld als eerste raadgever in het Zendingsbestuur der Genealogische vereeniging. Zijn adres is: Wilhelminastraat 194¹, Amsterdam (W.).

Utrechtsche conferentie

Het *Utrechtsche district* verwacht een veelbelovende conferentie te houden op *Zaterdag 9 en Zondag 10 Maart 1935*.

Zaterdagavond 8 uur wordt een groote openbare vergadering gehouden, terwijl de vergaderingen voor den *Zondag* zijn vastgesteld op *'s-morgens 10 uur, 's-middags 3 uur en 's-avonds 7 uur*.

Maandagmorgen 10 uur zendelingen-bijeenkomst.

Dat al uw vrienden en bekenden in al onze vergaderingen van harte welkom zijn, spreekt vanzelf, maar U komt zelf toch ook? Niemand blijve achter, om deze conferentiedagen voor Utrecht tot onvergeetlijke dagen te maken!

J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur

Zuster L. C. A. v. Gelderen-de Gast werd 25 Januari j.l. aangesteld als 2e raadgeefster in het Zendingsbestuur der J.V.O.O.V. Haar adres is: v. Vlooswijkstraat 5a, Rotterdam (Blijdorp).

De secretaressen worden er op attent gemaakt, dat alle maandrapporten rechtstreeks aan het adres van Zr. v. Gelderen dienen te worden opgezonden.

TABAK EN ZENDING

Het Zendingsblad der Geref. Kerken ontleent een eigenaardige vergelijking aan het feit, dat de statistiek vermeldt, dat de Nederlandsche bevolking in 1933 voor 143 miljoen gulden verrookt heeft. De redactie becijfert, dat de Geref. kerken die 8% van de bevolking uitmaken (594000 zielen) dus ongeveer 10 à 11 miljoen gulden verrookten in 1933 en dat zij in denzelfden tijd aan de zending een bedrag offerden van f 450.000.—, een overigens met veel dankbaarheid vermeld bedrag. Gemiddeld betaalden dus de Geref. kerkleden in 1933 per ziel f 17.— voor het genot van het rooken en f 0.75 voor de zending. Voor het genot van het rooken werd dus 22 maal zooveel uitgegeven als voor de zending. „Wij hooren wel eens zeggen,” concludeert de redactie ter snede, „dat we wat de zending betreft aan het eind zijn van onze draagkracht. Zou het waar zijn?”

Ncp.

INHOUD

Een hulde aan de Mormoonsche Kerk	65	Jezus de Christus	75
Het doel van het leven	65	Mijn persoonlijk plan tot het in daden omzetten van de 1934—1935 leuze	78
Voor jonge ogen	70	Zendingsnieuws	79
Kerknieuws	72	Tabak en Zending	80
Van de Redactie:			
Honderd jaar levende Apostelen en Zeventigers	73		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam (N.)—Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615